

Поп Д. Ђурђевић

НОВОСАДСКЕ РАЗГЛЕДНИЦЕ

ЧОВЕК СА ЗЛАТНИМ РУКАМА

Мирославу Антићу

Док под дудом чекам свануће,
загледан у небески иконостас
и изнад Царских двери
најверјаснији облик ишине
иза које свако јутро
изгревају твоји сунцокрети –
ја *Тако замишљам небо;*
и слушавам како ти неко
као молитву шапуће:
Овде је данас лепо. А иако ми је зима.
То ваљда тај, коме су јавили
да умро си, а био си му драг
зазива јануар и ново *Рождество твоје.*

СВЕ ЈЕ ТАКО ПУСТО, САМО ТЕБЕ НЕМА

Војиславу Деспићу

Кад лети у бришућем лету
пројезде туда четир' пегаза дебела,
диже се за њима *Петровградска прашина.*
Пред зору комунални *Перач сајуна*
по Адицама шмрком пере *Прљаве снове.*

Зими, опет, док *Веје дубок снег*
и засипа белим само 69. нову,
пролазе њоме *Неочекиван човек*
и *Врућ нас*, луталица,
остављајући за собом траг
који води до Набисала.

МОЈ МАЛИ БЕЛИ ПАС И ЈА

Зорану Ђерићу

*Ако човек само срцем добро види,
онда сам постао слепи песник.
Мој мали бели пас и ја,
склопљених очију,
идемо у шетњу.
Он ме води.
Корачамо тако Милетићевом улицом,
али свако својом страном света
и лајемо на звезде
које више не постоје.*

ПОСЛЕДЊА ИГРА НОЋНИХ ЛЕПТИРА

Јовану Солгајовићу

*До пред свитање
чује се рика с Кавалира.
Најлепша љубавна песма
буди уснуле варошане.
Зором трне жар-птица
у електродистрибутивној мрежи
и одлази на починак;
а када се у бронзано роговље
заплету сунчеви зраци
што надиру од ревелина Свете Катарине,
Јелени умиру сами
као заборављени љубавници.*

ТРГ МЛАДЕНА(ЦА)

Младену Маринкову

*И срушише се леји снови моји
пред матичарским здањем
и засутим старим Бунаром жеља,
на чијем дну можда сјава
Аркањска принцеза
у потопљеној бронзаној арки.*

Узалуд је будим уз Тихо ноћи,
 кад тргом пролазе црни свати.
 С оближњих липа
 чује се само како плех бруји
 из грла изливених славуја,
 у пратњи црних хеви-металаца,
 који су заноћили на клупама
 испред капије снова.

ПЕТРОВАРАДИНСКА КЛЕПСИДРА

Георгију Јосифову

Пијани сат
 куца на врата Београдске капије.
 Кроз Градић,
 Штросмајеровом пролази време,
 па кô акварел бачен с моста
Дунавом ђешачи низводно
 одавде до вечности,
 до ушћа у *Небеску реку*,
 тражећи сигурну луку
 за уклету папирну шајку,
 која плови по Мору тишине.

РИБАР ЉУДСКИХ ДУША

Велимиру Теодоровићу

Трећег априла 1999.
 када (не)милосрдни пали анђели
 учинише *трех ђрема води и ђушнику*,
 а разочарани Харон
 у свом кануу боје рђе
 ни у репасажу није успео
 да инкасира ниједан обол,
 на Кеју Веље Рибара,
 крај разапете мреже,
 стојала је мачка у чуну
 и гледала у Дунав,
 који је текао преко Моста слободе.
 Вода и ловци *на душе*
 увек нађу *Пуш којим се ређе иде*.

МЕРМЕР И ЗВУЦИ

Јаники Балажу

Мали велики човек од мрамора
С оне сџране Дује
бије длетом по бисерници –
*Delem, delem, lungo dromensa.*¹

Заусџавиџе Дунав –
ваља њему преко реке,
довикују седморица величанствених,
који Тишином
с Варадинске терасе
испраћају у етар осмог путника.
Изнад Трга незнаног јунака,
за њим полете бела голубица
и он(г)а се у ваздуху скамени.

АРХАНЂЕЛ ГАРАВОГ ЛИЦА

Трифуну Димићу

По Клиси поклисару
и божји драгомане,
што с ђеманетом у души
и глогом у старим ципелама
гацаш Барском по Гаравом сокаку
праћен литургијом златоустих,
тек си прославио једанаести рођендан,
а већ је дошло Време самође.
Сада кад сред ока џи је
заиџрало семе џправе,
пошаљи нам мејл по црној птици
и реци да ли је *dajta luma*² Тамо далеко
одакле је Пуџевима судњим
као иџрачка са џвоја глана џолеџело небо
или је и та Недођија
ту одмах надесно, џа џправо до јуџра?

¹ Идем, идем, на далеки џуџ.

² Други свет.